

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Mary J. Forbes

Egy bátor asszony

Chantelle Shaw

Napfényes Toszkána

Louisa George

Mint a tűz meg a víz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitel vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Mary J. Forbes, 2005 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *A Father, Again (Harlequin, Silhouette Special Edition)*

Magyarra fordította: Várnai Péter

© Chantelle Shaw, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *At Dante's Service (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Csató Gabriella

© Louisa George, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *Backstage with Her Ex (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Fekete Erika

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 34. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-017-7

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Mary J. Forbes

Egy bátor asszony

1. FEJEZET

A fene enne meg azt a nőt meg a macskáját! Jon Tucker lesietett a verandája lépcsőjén, és gazzal benőtt kertjén át a szomszéd telekhez indult. Hóna alá egy dobozt szorított, amelyben mozgott valami. Valójában szerette a macskákat, azt viszont nem akarta, hogy az ő kertjében bóklásszanak. Egyáltalán, az ő kertjében senki se járkaljon!

Kedvelte a remeteéletet. Ezért vásárolta meg ezt a viktoriánus házat, amely egy félreeső utca végében állt, és a telkéhez majd egyhektárnyi erdő is tartozott. A fivérei tudták, miért vonult el a világtól, mégis újra meg újra megpróbálták rábeszélni, hogy gondolja meg magát. És ezt ő még csak rossz néven sem vehette tőlük, elvégre huszonkét hosszú évig távol élt tőlük.

Rendben, Luke-nak és Sethnek meg tud bocsátani. A szomszéd nőnek viszont nem. Pedig tudhatná, hogy a macskáknak a vérükben van a kóborlás. Azóta, hogy visszatért Oregonba, Jon úgy érezte, mindenhol macskákba ütközik. Az egyik ráadásul még azt a szemtelenséget is elkövette, hogy három kölykét az ő hosszú ujjú pólóján hozta világra. Az egyetlen megmaradt ruhadarabján, amelyet még akkor vásárolt, amikor a rendőr-akadémiára járt.

Arra a hivatásra emlékeztette, amelyet két évtizeden át szívvel-lélekkel üzött. Az utolsó kapocs az emlékeihez. És a rémálmaihoz. Ezért megfizet a szomszéd nő. Meg bizony!

Jon átbújt az embermagasságú tuják közötti résen, amelyek sövény gyanánt szolgáltak, hogy elválasszák a két kertet. Azok a tulajdonosok, akik sok éve ideültették ezeket a fákat, valószínűleg jobb viszonyban voltak a szomszédokkal. Őket nem zavarhatta, hogy a gyerekeik és a háziállataik idővel ösvényt tapostak a sövényen keresztül. Na, nála ez nem lesz szokás! Már holnap vásárol egy tuját, és beülteti a sövény részébe.

Jon megigazította hóna alatt a kartondobozt, és felsietett a három verandalépcsőn, amely az ő viktoriánus villájánál jóval kisebb ház bejáratához vezetett. Bekopogott, aztán körbenézett. A házra igencsak ráért volna már a festés, a kert viszont olyan volt, mintha tájkertész tervezte volna. Az ápolt gyep mélyzölden pompázott, a kövekkel körülvett ágyásokban árvácskák, nárciszok és tulipánok virítottak. A májusi nap felé gyümölcsfák nyújtogatták virágzó ágaikat.

Jon újra bekopogott. Hol van már az a nő? Itthon kell lennie, mert odakint áll a piros kocsija. Végre kinyílt az ajtó, és Jon most először látta meg a szomszédasszonyát. Haragja egy csapásra elpárolgott, és egyetlen szót sem tudott kinyögni. A nő éppen csak a válláig ért, vörös haja volt, hosszú ujjú, agyonmosott kék pólót viselt, és mezítláb volt. Keskeny és ápolt lábán vörösesbarnára lakkozta a körmöket.

– Igen?

Jon szelíd, barna szempárba nézett bele, és azon kapta magát, hogy meglepetten hunyorog. Egy pillanatra még a lélegzetét is visszafojtotta. Zavarából nyávogásra ocsúdott fel. Hé, Jon, ébresztő! Határozott okból vagy itt, figyelmeztette magát gondolatban, és előrenyújtotta a dobozt.

– A macskái – mondta.

Szomszédja elvette a dobozt. Közben még jobban kinyílt az ajtó, és a férfira egy kislány nézett fel, aki kevéssel fiatalabb lehetett, mint Brittany.

– Macskák? – A nő összeráncolta szép homlokát. – Nekünk csak egy van. Elnézését kérjük, igyekszünk a házban tartani a cicát, de néha észrevétlenül kiszökik.

– Jobban kellene figyelniük rá. Vagyis rájuk, most már ugyanis négyen vannak – felelte Jon nyersen. – Az édes kis cicusuk megellett.

A nő bekukkantott a doboztető alá, és meglepetésében elkerekedett a szeme.

– Ó! – kiáltott fel. – Így már érthető, miért volt Borsószem olyan kövér.

– Borsószem? Hogy az ördögben hívhatnak így egy macskát?

Szomszédasszonya Jonra emelte a tekintetét, és neki egyszeriben elszorult a torka. A fiatal nőnek nyílt, barátságos arca volt. Csakhogy az élet nem barátságos, mondta volna neki szíve szerint Jon, hanem kegyetlen, gonosz és igazságtalan.

A fiatal nő félénken elmosolyodott.

– A lányom, Emily – mondta, és hátranézett a gyerekére – találta egy hónapja Borsószemet a fészerünkben. Elszáradt borsóhüvelyek között feküdt. Csont és bőr volt, nagyon régóta nem ehetett már. Feladtunk egy hirdetést az újságban, de senki sem jelentkezett érte.

Jon még egyszer a fiatalasszonyra nézett, akinek barna szemében arany színű és zöld pöttyöket fedezett fel, aztán megfordult és hazaindult.

– Várjon! – állította meg a nő. – Hol találta Borsószemet?

– A pólómon.

Pontosabban a verandája egyik sarkában. Jon az új korláton dolgozott, de kimelegedett, ezért aztán levette hosszú ujjú pólóját és egy kerti székre tette. Ezt azonban már nem osztotta meg a szomszédjával, csak lement a lépcsőn, és a sövény részéhez indult.

– Borsószem – dühögte maga elé.

A Bestia találóbb név lenne a macskára, gondolta, miközben lenézett összekarmolt kezére.

Rianne Worth addig nézte távolodó látogatója széles, izmos hátát, amíg a férfi el nem tűnt a szeme elől. Jon Tucker! Jóságos ég, mikor is látta utoljára? Húsz éve biztosan megvan már. Nem is ismerte fel azonnal. Amikor azonban a férfi ráemelte a tekintetét, azonnal tudta, ki áll vele szemben. Ezt a szempárt sohasem tudná elfelejteni. Még álmában is gyakran látja.

– Ki volt ez, mami?

Rianne a lányához fordult, az ő félénk angyalkájához. Egy nap majd, és remélhetőleg már nagyon hamar, Emily is szorongás nélkül és nevetve szalad a látogatók elé. Ígérem, úgy lesz, kicsim, gondolta az asszony.

– Az új szomszédunk, drágám.

– Szörnyen dühös volt.

Rianne nem mondhatta, hogy ez nem igaz. Látogatójuk valóban dühös volt, vagy legalábbis bosszús. Mi történhetett vele az elmúlt években, hogy ennyire hidegnek és elutasítónak tűnt? Rianne lelki szemei előtt megjelent ifjúsága Jonja: szélfúttá fekete haj, bőrdzseki, ösrégi, sárga kisteherautó. Egy laza, jó fej srác, akinek nagy szíve volt.

– Olyan ember, mint a papa volt? – kérdezte Emily.

Isten ments!

– Nem, drágám, nem olyan, mint a papád volt – válaszolta az asszony. Az a Jon, akire ő emlékszik, mindenesetre nem olyan volt. – Csak nem akarja, hogy zavarják. Ez minden. – Rianne letérdelt, és kinyitotta a dobozt. – Gyere, nézzük meg, mit kaptunk!

– Ó, mami! – Emilynek egy pillanatra elakadt a lélegzete. – Borsószemnek gyerekei születtek.

A kislány óvatosan bedugta a kezét a dobozba.

– Ne, kicsim! – szólt rá az édesanyja. – Még nem szabad megfognod a cicákat. Legalább egy hetet várnod kell vele.

– Tudom. Tanultuk biológiából. Jaj, de aranyosak! Mikor születhettek?

– Azt hiszem, ma.

Emily kérdően nézett a mamájára.

– Az a férfi segített Borsószemnek a szülésnél?

– Nem. Egyedül hozta világra őket.

– Azért volt olyan dühös?

– Kicsoda?

– Hát az a bácsi.

– Nem volt dühös, kincsem, csak... feszült.

És éppen annyira barátságos, mint egy láncon tartott harapós kutya. A férfi mélykék szemét Rianne mégsem tudta elfelejteni.

Új szomszédjuk nagyjából egy hónapja dolgozott frissen vásárolt villáján. Rianne gyakran átpillantott rá, de a férfi soha nem köszönt neki. Igaz, ő sem üdvözölte. Az előbb Jon Tucker szemlátomást nem ismerte fel, és úgy tűnt, nem óhajt jószomszédi viszonyt ápolni vele. Az is kiderült, hogy nem szereti az állatokat.

Neki viszont most inkább Borsószemmel kell törődnie, és a lehető leghamarabb állatorvoshoz is vinnie, hogy elkössék. Az asszony felállt a dobozzal.

– Gyere, vigyük be a cicákat! Borsószem biztosan éhes, és fekhely is kell a kicsinyeinek.

Rianne bevitte a dobozt a konyhába, és letette Borsószem tálkái mellé. Az anyamacska óvatosan elhúzódott a kölykeitől, kiugrott a doboztól, és mohón ivott az odakészített vízből.

– Nézd, mami, milyen szomjas! – Emily letérdelt a cicacsalád mellé. – És éhes is – tette hozzá, amikor Borsószem rávetette magát a macskatápra.

Ebben a pillanatban kivágódott a hátsó ajtó, majd nagy csattanással becsukódott.

– Szia, mami! Mi a kaja?

Sam, Rianne tizenhárom éves fia kócosan és kipirult arccal viharzott be a konyhába. Hátizsákját ledobta a földre, aztán a doboz fölé hajolt.

– Borsószemnek kicsinyei születtek? Ez király! Irtó édesek.

Rianne szíve túlcordult a szeretettől. A felhőtlen öröm minden pillanata drága kincs volt számára, és már jó ideje megfogadta, hogy sok ilyen pillanattal fogja megajándékozni a gyerekeit.

– Ez meg milyen póló? – kérdezte Sam a doboz alján fekvő, mosásban megkopott, tengerészkek ruhadarab láttán.

– A szomszédunké, Jon Tuckeré.

– Azé a hosszú hajú motoros fickóé, akinek tetkó van az alkarján?

– Igen, az övé.

– Haláli fej lehet. Most, hogy már ismered, átmehetek hozzá, és megnézhetem a Harley-Davidsonját?

– Inkább ne, Sam! – felelte Emily. – Undok alak.

Bátyja arcáról eltűnt a mosoly.

– Undok?

Rianne tudta, hogy tisztáznia kell a helyzetet.

– Mr. Tucker nem tart állatokat, és úgy tűnik, Borsószem rendszeresen átjárt hozzá.

– De hát ő csak egy macska!

– Nem mindenki szereti a cicákat. Az is lehet, hogy Mr. Tucker allergiás a macskaszőrre, ahogyan Em a tökre. Tudod, hogy a húgod csupa kiütés lesz, ha tökfőzeléket eszik.

Emily bólintott, Sam viszont csak szótlanul nézett az édesanyjára.

– Az emberek nem egyformák – folytatta Rianne, aztán hatásszünetet tartott. – Em például sír, ha kiütéseket kap, mert azok szörnyen viszketnek. Mr. Tucker nem sír, ő másként viselkedik.

– Miért nem sír? – akarta tudni Emily.

Sam fintort vágott.

– Még ezt sem tudod? A férfiak nem sírnak.

Rianne leguggolt a gyerekei közé.

– A férfiak is sírnak. Embere válogatja, és a körülményektől is függ.

– A papa sohasem sírt! – csattant fel Sam. – Ő csak... ő csak...

– Mondtam, hogy embere válogatja, drágám. És attól, hogy nem látsz sírni valakit, még ő is lehet szomorú.

– A szomszédunk is az?

– Nem hiszem. Valószínűleg csak rossz napja van. – Az asszony megölelte a gyerekeit, aztán felegyenesedett. – Most pedig törődjünk Borsószemmel és a gyerekeivel! Meg kell ágyaznunk nekik.

Így is lett. Együtt összehajtogatott lepedőt terítettek a macskakosárba, óvatosan, ronggyal megfogva belefektették az újszülött kölyköket, és átvitték Rianne varrósobájába, ahová kora reggeltől majdnem egészen estig besütött a nap. Borsószem lefeküdt a kicsinyei mellé, és elégedetten mosdatni kezdte őket. Világában teljes volt a rend.

A miénkben is hamarosan az lesz, gondolta Rianne, miközben a gyerekeit nézegette, akik lelkesen simogatták az anyamacskát. Megérdemlik, hogy boldogság és szeretet honoljon az otthonukban. És öröm.

Egyszóval hogy normális életük legyen. Olyan, amilyen Rianne-nek is volt, amikor Misty Riverben nevelkedett.

– Visszaviszed a szomszédnak a pólóját, mami? – kérdezte Emily, amikor édesanyja felemelte a ruhadarabot.

– Igen, csak előbb kimosom.

Sam az édesanyja mellé lépett, és ujját végighúzta a pólóra nyomott nagy S betűn.

– Ez mit jelent? – kérdezte.

Az asszony széthajtotta a pólót, amelyen így egy címer és arannyal nyomtatott betűk tűntek elő: Police Seattle. Jon rendőr lenne? – futott át Rianne fején a kérdés, miközben tünődően összehajtotta a pólót.

– Még csupa mocsok a szüléstől – tért ki a válasz elől. – Sam, ehetsz egy szeletet a brownie-ból, amit tegnap sütöttünk.

– Ehetek kettőt? Éhes vagyok.

– Én is, mami – mondta Emily.

– Jól van, egyetek két-két szeletet, és igyatok hozzá tejet! Mindjárt visszajövök, csak beindítom a mosógépet.

Rianne lement az alagsori mosókonyhába. Lehet, hogy Jon nem is rendőr, csak egy barátjától kapta ajándékba a pólót. És ha mégis rendőr, neki akkor is mi köze hozzá? Ez csupán annyit jelent, hogy a Misty Riverben született Jon Tucker rendőr lett. Végül is mit tud ő róla? Csak annyit, hogy már nem az az ember, aki az ő emlékeiben élt.

Tizennégy éves korában rajongott érte, sőt szerelmes volt belé. Legfőképpen azonban az kötötte össze őket, hogy a suliban nem ment neki az angol irodalom. Egyszerűen nem tudta megfejtetni a versek értelmét, az akkor húszéves Jon Tucker viszont igen. Rianne mellett ült régi kisteherautója vezetőfülkéjében, felolvasta neki a verseket, és értelmezte őket.

Rianne abban az évben kapott először ötöst angolból. És Jon, aki jó fej bátyként bánt vele, meghódította a szívét. Egy évvel később aztán a fiatalember elköltözött Misty Riverből, de Rianne ott őrizte a szíve egyik csücskében, és nem felejtette el. Gimnazista korában sem, és katasztrofális házassága éveiben sem.

– Mami! – kiáltotta Sam.

– Mindjárt megyek!

Az asszony más mosnivalóval együtt gyorsan betette a pólót a gépbe, és bekapcsolta. Miért jött vissza Jon Misty Riverbe? – tépelődött, miközben elszorult a gyomra. Nem is szorult el, akarta tagadni. Dehogynem! – közölte vele egy gonosz kis hang. És azt is tudod, miért.

Igen, tudja. Jon Tucker a szomszédja. És ő már rég nem tizennégy éves, hosszú copfos kislány.

Jon a testvérével a verandalépcsőn ült, és a hepehupás kocsibehajtót nézegette.

– Komolyan gondolod, hogy június lesz, mire újrabetonozhatjuk?

Seth levette baseballsapkáját, beletúrt a hajába, és a repedezett kőlapokat méregette, amelyek között már gyom ütötte fel a fejét.

– Előbb sajnos nem tudok időt szakítani rá – felelte. – Tudod, hogy van ez.

– Igen, persze.

Jon valóban tudta. Sethnek építőipari cége van, és a következő hat hónapra több megrendelést kapott, mint amennyit valójában elvállalhatott volna. Úgy tűnt, mintha ezen a tavaszon és nyáron minden tulajdonos fel akart volna újítani valamit a házán vagy a telkén.

Jon nagy villája a keskeny utca végében állt. Kedvező áron jutott hozzá, de az épület igencsak leromlott állapotban volt. Sokat kell még költenie rá, mire olyan lesz, amilyennek szeretné.

– Úgy tűnik, esni fog – jegyezte meg Seth az eget fürkészsze.

Pompás! Egy újabb nap, amelyen Jon nem dolgozhat a háza homlokzatán. A felújítás egyre csak húzódik. Az ütemterve szerint június közepén már a belső munkákat akarta elkezdeni, legfőképpen Brittany szobáját.

– Jól van – mondta, és elmosolyodott. – Akkor legyen június.

Amúgy sem várhatná el Seth-től, hogy utasítsa vissza a fizető ügyfeleit, csak mert hosszú évekre nyoma veszett öccse egyszeriben felbukkant idehaza.

A szomszéd telekre behajtott egy piros Toyota. A szomszédasszonya kocsija, aki most már három kismacska büszke tulajdonosa. De Jonnak nem ezért forogtak egész nap körülötte a gondolatai. Az a nő egyszerűen lélegzetelállítóan izgató.

– Beszéltél már vele? – kérdezte Seth, miközben ő is a fiatal nőt figyelte, aki éppen kiszállt az autójából.
– Tegnap, úgy két percet. Egész kedvesnek tűnik.

Nem mintha számítana. Ő nem vágyik jószomszédi viszonyra.

– Megint szingli – mondta Seth.

– Ühüm.

Ezt már Jon is kitalálta. Mióta itt lakott, egyetlen férfit sem látott odaát. Az asszony most barna bevásárlózacskót szorított a hóna alá, és átnézett a szomszédjára. Nem mozdult, nem nyitotta ki a száját, egyszerűen csak nézte Jont. A kertből egy tizenkét év körüli fiú szaladt oda hozzá.

– Szia, drágám! – üdvözölte az asszony, és a mosolyában annyi szeretet volt, hogy az még Jont is meghatotta.

– Szia, mami! – A srác megfogta a kerítésnek támasztott biciklijé kormányát. – Átmehetek még fél órára Joeyhoz?

– Emily hol van?

– A cicáknál. Elmehetek?

A sötét égboltot villámok világították meg, és a távolból mennydörgés hallatszott.

– Most nem – felelte Rianne.

– Jaj, mami! Gyors leszek.

– Nem, Sammy. Már este nyolc van, és egyébként sem akarom, hogy elkapjon a zivatar.

– Lécci, lécci!

Az asszony futó pillantást vetett Jon irányába.

– Azt mondtam, nem.

A fiú további ellenkezés nélkül megint nekitámasztotta a kerítésnek a biciklijét, és visszaszaladt a kertbe. Az asszony harmadszor is átnézett Jonra, és ő kis híján elmosolyodott. Ebben a nőben van kurázszi. A veszekedést is vállalta volna, noha tudta, hogy nézői vannak. Ez már önmagában is csodálatra méltó.

Jon apró biccentéssel üdvözölte a szomszédot, amelyet az asszony ugyanúgy viszonzott, aztán emelt fővel bement a házába.

Leestek az első esőcseppek, és Seth letette kiürült kólásdobozát.

– Annyi szent, hogy ez a város rég nem látott ilyen szép nőt.

– Igazán?

– Bizony, bizony. – Seth vizslató pillantást vetett a testvére. – Nem emlékszel rá, igaz?

– Kellene?

– A mindenségit, azt hittem, tizenkét éves kor fölött minden srác élete végéig emlékszik erre a vörös hajú szépségre.

Jon megint átnézett a szomszéd házra.

– Ő... Rianne Worth?

– Talált, süllyedt.

Hogy én milyen hülye vagyok! – gondolta Jon.

– És hová lett a férje? – kérdezte.

– Meghalt, ahogy mondják. Rianne valamikor a múlt nyáron bukkant fel itt újra. Egy hétig motelben lakott, aztán beköltözött ebbe a házba. Általános iskolai tanárnő, és részmunkaidőben dolgozik. Mesélte, hogy időnként a gimiben is helyettesít.

Jon hallgatott. Szóval Rianne Worth a szomszédja, és ő nem ismerte fel. Pedig tinédzserként bármit megadott volna azért, hogy egy utcában lakhasson vele. De az régen volt, sok-sok éve.

Egyre jobban esett. Seth felállt, és feltette a baseballsapkáját.

– Oké, mennem kell.

– Jól van. – Jon is felkelt. – Holnap találkozunk.

Testvére a nyakát behúzva zöld kisteherautójához szaladt, és egy perc múlva Jon magára maradt. Már zuhogott, és fenyegetően dörgött az ég, de ő nem ment be. Gyerekkora óta szerette az esőt. Órákig járkált az

esőben, amikor az anyja leitta magát. Ő nem húzódott be a kerti fészerbe, mint az apja. Vagy a szobájába, mint a bátyjai. Nem, inkább akkor is odakint maradt, amikor zuhogott.

Miközben börig ázott, kis időre elfeledkezett a világ ocsmányságairól. Annyira azonban soha nem eshetett, hogy minden ocsmányságot elmoshasson.

Jon hirtelen mozgásra lett figyelmes. Elnézett balra, és meglátta, hogy Rianne Worth, aki még mindig szoknyában és körömcipőben volt, kijött a házából. Feje fölé nagy, színes esernyőt tartott, és két bevásárlótáskát próbált meg kiemelni a csomagtartóból, ám azok láthatóan túl nehezek voltak. Az asszonynak el kellett döntenie, hogy lerakja az ernyőt vagy csak egy zacskót visz be.

Segíthetnék neki, gondolta Jon. Maradj a fenekeden! – szólt rá magára gondolatban. Az asszony még egy próbát tett, ám végül csak egyetlen zacskót vett ki.

A fenébe is! Jon átszaladt a felázott pázsiton, és kivette Rianne nyitva hagyott csomagtartójából a még ott maradt öt zacskót. Amikor megfordult, az asszony már csak két méterre állt tőle. Törékenyen és csinosan a hatalmas ernyő alatt.

Rianne... Huszonkét éve nem találkozott vele. Mit mondjon most neki? Vallja be, hogy nem ismerte fel? De hát az utóbbi időben saját magára is alig ismer rá...

– Csukd le a csomagtartót! – mondta végül, aztán ellépett Rianne mellett, és a zuhogó esőben a kis házhoz indult.

Miután felértek a verandára, az asszony kirázta a vizet az esernyőjéből, összecsupkta és a falnak támasztotta. Aztán kinyitotta a férfinak az ajtót, aki belépett a házba, de a keskeny folyosón tétován megállt.

– Merre?

– Mindjárt jobbra.

Jon bement a konyhába, amely akkora volt, mint az ő fürdőszobája, és lerakta a zacskókat a hűtőszekrény elé.

– Köszönöm – mondta Rianne azon a lágy hangon, amelyre a férfi még jól emlékezett.

– Szívesen. – Jon lenézett a cipőjére, amely sáros nyomokat hagyott a kövezeten. – Összekoszoltam a konyhádat – állapította meg, és az asszonyra emelte a szemét. – Tudod, miért tegezlek? Emlékszel rám?

Rianne állta a férfi tekintetét.

– Igen, emlékszem.

Jon nem lepődött meg. Tuckeréket húsz éve minden gyerek ismerte Misty Riverben. Ez végül is nem volt nehéz egy olyan kisvárosban, amelyben legfeljebb ezren éltek. Legfőképpen pedig azért ismerték őket, mert az anyjuk naponta végigtántorgott az utcákon.

– Hát akkor... további szép estét! – mondta a férfi.

– Jon. – Rianne szájából becézésnek hangzott a név. – Mi lenne, ha maradnál még egy kávéra? Nagyon kedves volt tőled, hogy segítettél, és... – Az asszony arcán újra megjelent a tegnapi félénk mosoly. – Felelősnek érzem magam, mert Borsószem összekoszolta a pólódat.

– Felejtsd el! A macska helyet keresett a szüléshez, és megfelelőnek találhatta hozzá a pólómat.

– Kimostam. Várj egy percet! – mondta Rianne, és eltűnt a folyosón.

A férfi mélyeket lélegzett. Jól van, marad egy csésze kávéra. A bejárati ajtóhoz ment, levette a cipőjét, és kitétte a lábtörlőre.

– Örülök, hogy maradtál – mondta az asszony mosolyogva, miután visszajött.

A gondosan kivasalt pólót az asztalra tette, aztán a kávéfőzőhöz lépett. Miután bekapcsolta, lassan megfordult.

– Rendőr vagy? – kérdezte minden átmenet nélkül.

– Csak voltam. Egy hónapja kiléptem – felelte Jon.

Azt mondták neki, csak szabadságot vegyen ki, de ő úgy döntött, hogy leszerel. Nick halála után nem volt már ugyanaz az ember, és ezt a munkája is megszenvedte. A fenébe is, miután meghalt a fia, az élete rémálommá lett, amelyből még mindig nem ébredt fel.

– Hol vannak a gyerekeid? – kérdezte végül.

– A nappaliban. Tévét néznek. – Rianne a falióra pillantott. – Emilynek negyedóra múlva aludni kell mennie, úgyhogy annyi időnk van még a minden esti tiltakozás kezdetéig.

Az asszony újabb elbűvölő mosollyal ajándékozta meg Jont. Olyan mosollyal, amely őt illetlen képzelgésekre készítette.

– Koffeinmentes a kávé? – kérdezte, mert nem akart gyerekekről, esti meséről és a lefekvés további szertartásairól hallani.

– Ha nem az lenne, egész éjjel nem tudnék aludni. Kérlek, ülj le!

Rianne az asztalra mutatott, amelynél négy szék állt, aztán kinyitotta egy kis kamara ajtaját, hogy elrámolja a bevásárolt holmit. Jon odalépett mellé, és feltett a legfelső polcra három üveg paradicsompürét.

– Te csak foglald helyet! – szólította fel az asszony újra.

– Szívesen segíték.

Rianne a fejét rázta.

– Jobb szeretném, ha leülnél – mondta.

Viselkedése bosszantotta a férfit. Teherhordó számárnak alkalmasnak találta őt, de többet a jelek szerint nem néz ki belőle. Ahogyan Colleen, a volt felesége sem nézett ki. Szavait Jon még mindig a fülében hallotta: „Menj, és tedd a dolgod! A konyha az én felségterületem.” Szüksége volt rá az asszonynak egyáltalán bármikor is? Férjként, a gyerekei apjaként?

– Köszönöm, de azt hiszem, mégsem fér bele az időmbe a kávézás – mondta váratlanul, és átlépett három zacskót, amelyek még a földön heverték. – Még sok dolgom van.

– Kérlek, ne menj el! Nem veled van baj, csak... Úgy értem...

Rianne szíve olyan hangosan vert, hogy attól félt, Jon is hallja. A férfiak közelsége általában nyugtalanította. Természetesen tudta, hogy Jon kivétel ez alól, de mégis... A férfi egy fejjel magasabb nála, széles mellkasa pedig, amely tisztán kirajzolódott átázott pólója alatt, több mint lenyűgöző.

Az asszony pillantása Jon kezére és karjára esett. Izmosak, erősek és szőrösök voltak. Bal alkarját egy tetovált farkas díszítette. Annak idején lázadónak számított ebben a kisvárosban. Kisugárzása ma is titokzatos és veszélyes. A szeme pedig hideg, akár a jég.

– Elszoktam a társaságtól. Kibillentettél a lelki egyensúlyomból – vallotta be Rianne.

Nem számított rá, hogy ilyen hamar viszont fogja látni Jont. Távolról talán igen, de nem itt, a saját házában.

A férfi nem válaszolt, de nem is indult az ajtóhoz. Egyszerűen csak várt.

– Elnézést kérek – mondta végül az asszony.

– Miért?

– Azért, amit mondtam. Amint már említettem...

– Elszoktál a társaságtól, és nyilván nem is vágysz rá. Ezzel én is így vagyok.

Ez olyan ridegen hangzott, hogy Rianne összerezzent. Jon megfordult, kiment a verandára, visszavette a cipőjét, és kilépett az esőbe. Az asszony szívesen megkérte volna, hogy jöjjön vissza. Szerette volna elmondani neki, hogy nem vele van baja. Viselkedését a rossz házassága éveiben szerzett tapasztalatai magyarázzák.

Rianne végül nem kiáltott a férfi után, csak a verandakorláthoz lépett. Jobb, hogy Jon elment. Neki most éppen elég dolga van saját magával. E percben semmi másra nincs szüksége, csak önfegyelemre és erőre.

Jon már átvágott a gyepen, de aztán megállt és hátranézett. Vállát és markáns arcát eső verdeste.

– Viszlát, Rianne! – köszönt el, mielőtt eltűnt a sövény közti résben.

Ezek szerint felismert, gondolta az asszony. De miért hallgathatta el ezt tegnap? Vagy talán csak ma mondta el neki Seth, hogy ki a szomszédja? Az előbb azt kérdezte tőle, emlékszik-e rá. Már hogyan emlékezne?

Rianne csak akkor ment vissza a házba, amikor már fájni kezdett. Berámolta a kamrába, amit még kellett, és feltörölte az összekoszolódott padlót. Jon semmit sem jelent neked. Semmit a világon, mondta közben magának. Csak az a baj, hogy nem tudja elfelejteni, hogyan mondta ki a nevét ma este a férfi...

2. FEJEZET

A telefonkagylót vállgödrébe szorítva Jon a konyhaszekrénynek dőlt, és a tükörképét nézegette az esős, fekete éjszakára néző ablak üvegében.

- Rajta, vedd már fel! – dörmögte türelmetlenül.
- Tessék! – szólalt meg végül egy ismerős hang a vonal túlsó végén.
- Helló, Colleen!

Rövid csönd.

- Ó, te vagy az!

Miért, kit vártál?

- Igen, én vagyok. Brittany ott van valahol?
- Nem ér rá. Tévét néz.

Jon elfojtotta feltörő haragját.

- Odahívnád, kérlek, a telefonhoz? Beszélni szeretnék a lányommal – mondta.

A tompa pusmogásból kitalálta, hogy elvált felesége befogta a kagylót.

- Brittany azt mondja, ma nem akar beszélni veled. Nem érzi jól magát.

A pokolba ezzel a nővel!

– Hívd a telefonhoz, Colleen! Tőle szeretném hallani, hogy nem akar beszélni velem. Vagy üljek kocsiba, hogy kiderítsem, mi a gond?

- Azt nem mered megtenni.
- Tégy próbára!

A vonalban megint csönd lett, aztán újra tompa pusmogás következett.

- Jól van, szólok a gyerekeknek.

Jon összerendezte, amikor a kagyló nagyot koppant az asztalon, amelyet ő is jól ismert.

- Ne hagyd ugráltatni magad, Col! – hallotta a háttérből egy férfi hangját.

Aztán lépések közeledtek, és felvették a kagylót.

- Papa?
- Szia, édesem! Hogy vagy?
- Egész jól.
- Megfáztál vagy fáj a hasad?
- Nem.
- Nekem elmondhatod, ha valami nincs rendben, drágám.
- A mama nem akarja, hogy beszéljek veled.

Hogy veszi ehhez magának Colleen a bátorságot? Jon a legszívesebben azonnal átadta volna elvált feleségének a kagylót, hogy istenesen leteremtse, de uralkodott magán.

- Miért nem beszélhetsz velem, Brit?

– Azt nem tudom. – A kicsi habozott egy pillanatig. – A mami szerint az összezavarna engem. Főleg most, amikor ő feleségül fog menni Allanhez.

Jon nyugalmat kényszerített magára. Nem érdekelt, kihez megy feleségül Colleen, az viszont feldühítette, hogy a lányuk érzéseivel játszik.

- Azt szeretnéd, ha többé nem hívnálak fel, drágám?

A gyerek megint habozott, és a férfinak egy pillanatra kihagyott a szívverése.

– Amikor nálad vagyok, egyáltalán nem akarok visszajönni – vallotta be a kislány halkán. – De azt sem akarom, hogy a mami egyedül legyen.

- Jaj, kicsim!

Jon halk sírást hallott. Sajnálta, hogy nincs olyan varázspálcája, mint Harry Potternek, és nem varázsolhatja oda magát a lányához. És az mit segítené? Helyes vagy helytelen, jó vagy rossz, Colleen és ő elváltak. Itt a vége, fuss el véle...

– Papa?

– Igen, drágám?

– Nem szeretem Allant – suttogta a kislány.

Jon idegei azonnal pattanásig feszültek.

– Miért nem, Brit?

– Mert úgy csinál, mintha ő lenne az apukám, és ez nem tetszik nekem.

A férfi megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

– Ha ez minden...

– És Allen mindenfélét mond Nickyről.

Jon libabőrös lett. Egy idegen mindenfélét összehord az ő gyönyörű, sötét hajú, kék szemű fiáról, akiért már tizenöt éves korában rajongtak a lányok, ő mégis mindig talált időt arra, hogy esti mesét olvasson fel a kishúgának. A fia, akiből remek, felelősségtudó fiatalember vált volna, ha az apja többet törődött volna vele...

Jon lenyelte a torkában nőtt gombócot.

– Miket mond Nickyről, Brit?

– Csúnya dolgokat. Azt állítja, ha ő lett volna az apja, Nick még élne. Meg ilyeneket.

Jon egy pillanatra lehunyta a szemét és összeszorította a száját. Annak a fickónak sajnos igaza van. Ha Nicknek más lett volna az apja, és nem ő, akkor ma talán focizna vagy kosarazna a barátaival. Attól az Allantól ugyanakkor nagyon nem szép, hogy ilyesmivel terheli Brittanyt.

Jon kinyitotta a szemét, és megdörzsölte a halántékát, amely tompán lüktetni kezdett.

– Drágám, szeretném, ha most jól figyelnél rám.

– Igen.

– Ha Allan vagy akár a mamád olyasmit mond Nickről, ami nem tetszik neked, egyszerűen állj fel, és menj ki a szobából!

– És mit csináljak, ha az autóban kezdik el?

Hogy a fene enne meg, az is lehet!

– Akkor kérd meg őket szépen, hogy ne mondjanak ilyeneket Nickről. Vagy egyszerűen csak ne hallgass oda!

– Majd megpróbálok.

– Ugye tudod, hogy teljes szívemből szeretlek?

– Én is téged.

– Nemsokára találkozunk, kicsim.

– Mikor?

– A nyári szünetben, ahogy megbeszéltük.

– Allan szerint itt kell maradnom nyárra – mondta Brittanynak.

Jon ökölbe szorította a kezét, és a legszívesebben belebokszolt volna a szekrénybe. Erősen uralkodnia kellett magán, hogy a dühe ne érződjön a hangján.

– Allan téved, kicsim. Most viszont elköszönök tőled, mert még beszélnem kell a mamáddal.

– Oké. Kint van a folyosón, mert éppen elköszön Allentől. Mindjárt szólok neki. – A vonalban egy másodpercre csönd lett. – Pfu! Megcsókolták egymást, és láttam Allan nyelvét.

Az ördög vinné Colleent! Legalább ne a gyerek előtt csinálná!

– Brit, drágám, mondd meg a mamának, hogy beszélni akarok vele.

– Megmondom. Szia, papa!

– Szia, kicsim!

Jon majdnem öt perce várt már, mire a volt felesége végre megszólalt a vonal túlsó végén.

– Csak hogy tudd – kezdte mérgesen –, nem szeretem, ha fontos dolgok közben zavarnak.

– Legközelebb, ha egymás torkáig le akarjátok nyomni a nyelveteket a pasiddal, légy oly jó, és ne a lányom előtt csináld!

– Kikérem magamnak ezt a hangot! Csak az esküvőnkéről beszélgettünk.

– Colleen, nem akarom kerülgetni a forró kását. Brittany velem fogja tölteni a nyári szünidőt, akár tetszik a barátodnak, akár nem. A váláskor ebben állapodtunk meg, és senki sem fogja távol tartani tőlem a lányomat. Világosan fogalmaztam?

– Túlságosan is, de tőled nem számítottam másra – válaszolta az asszony keserűen. – Mindig csak te vagy a fontos, igaz? Te és az, hogy neked mi a jó. A gyerekek és én mindig az utolsó helyen álltunk.

Jonba éles fájdalom hasított.

– Ami megtörtént, azon már nem változtathatok, Colleen. Ami viszont a jövőt illeti, azt akarom, hogy a lehető legjobb legyen Brittany számára. És ha ő nálam akarja tölteni a nyári szünidőt, akkor ide fog jönni, ha a fene fenét eszik is! Ezt sem te nem tilthatod meg neki, sem az a fickó, akihez feleségül akarsz menni. És ha nem tartod ehhez magad – folytatta a férfi, és hangjából fenyegetés hallatszott ki –, akkor a bíróságon fogunk találkozni. Ő, és még valami! Brittany nem szereti, hogy a barátod eljátssza az apját. Ha te nem szólsz neki, hogy hagyja abba, én teszem meg, de az a beszélgetés nem lesz igazán barátságos.

– Allan semmit sem játszik el. Azon igyekszik, hogy jó apja legyen Brittanynek. És ez több annál, mint amit az utóbbi években a vér szerinti apja tett érte.

Ez talált.

– Nézd, sajnálom, ha megbántottalak, de annak semmi értelme, hogy felhánytorgassuk a múltat. Már nem változtathatunk rajta.

– Ezt mondd a lányodnak, amikor éjszaka a bátyja után sír az ágyában! – felelte Colleen, aztán se szó, se beszéd véget vetett a beszélgetésnek.

Jonnak sejtelve sem volt, mennyi ideig állt ott mozdulatlanul, kezében a telefonkagylóval, mielőtt lerakta. Tudta, fel kellene mennie, hogy beálljon a forró zuhany alá. A haja vizes, a ruhája átázott az esőben, és most hidegen tapad a bőrére. Ha nem vigyáz, még egy jó kis náthát is beszerez, és arra most végképp nincs szüksége. Még sok mindent fel kell újítania a házában, mielőtt megjön Brittany.

A férfi kábán körbenézett a konyhában, és egyszeriben nem értette, mi ütött belé, amikor megvette ezt a hatalmas villát. A lánya tízéves, eleven gyerek, aki kék szemét és világos bőrét az anyjától örökölte. Brittany olyan, akár a forgószél, de őt csak évente háromszor látogatja meg. Egy szobára van szüksége, nem pedig ötre.

De most már itt vagyok, gondolta Jon. Magányosan él egy túlságosan nagy házban, amelyben sok szoba tátong üresen. Esténként majd kiül a verandára, elkortyolgat egy pohár italt, és a naplementét nézegeti. Nap mint nap, évről évre. Figyelni fogja, hogyan nő a fű és milyen messzire nyúlnak már ki a fák ágai.

És mindezt miért, kiért? Brittanyért? Számára három-négy év múlva Seattle lesz az igazi hely. Az a nagyváros sok mindent kínálhat egy tinédzsernek. Az álmos Misty River nem veheti fel vele a versenyt. Jon nem áltatta magát. Egyetlen tizenéves sem akarja az estéit az apjával tölteni, egy teljes hétvégét meg végképp nem.

Akkor meg miért nem engedi át a kormánypalcát a derék Allannek? Játssza csak el a tökéletes apát, ha már okvetlenül az akar lenni! Olyan apa, aki minden este hazamegy és másnap reggelig otthon is marad. Olyan férfi, aki még egy gyerekkel ajándékozhatja meg Colleent. És Brittanyt egy kisöccsel az elveszített bátyja helyett.

Jon hirtelen megfordult és elkáromkodta magát. Az ajtóhoz ment, és kilépett a verandára. Az eső elállt, és a férfit hűvös, párás éjszakai levegő csapta meg. Kapjon csak tüdőgyulladást! Akár bele is halhat, az sem számít. Mindent elveszített, ami fontos volt számára. A munkáját. A feleségét. A családját. Nicket.

A veranda deszkái hangosan nyikorogtak a talpa alatt, miközben ide-oda járkált. Aztán hirtelen megállt, és megmarkolta a korlátot, amelyet csak két napja újított fel. Nagyokat szippantott a hűvös levegőből, amíg valamelyest megnyugodott. A sövény fölött meleg fényt látott kiszűrődni a kis szomszéd házból. Az egyik ablakban egy nő sziluetdje jelent meg, de csak egy pillanatra, aztán eltűnt.

Rianne. Lefekvéshez készülődik? Jon megnézte a karóráját. Pár perc múlva este tíz. A férfi elképzelte, hogy az asszony kényelmes pamut hálóingbe bújik. Biztosan nem selyem és nem is szatén. Természetes és csinos. Mint ő maga. Szelíden simogatja a bőrét, melegen és...

Jon káromkodva megfordult, és bement magányos házába.

Az iskola folyosója csak úgy nyüzsgött a diákoktól.

– Hé, Joey! Várj egy percet, haver! – kiáltott rá Sam a barátjára, aki éppen elszaladt mellette.

Tudta, hogy Joey a matekelőadóba siet. Már csak öt perc volt hátra, hogy becsengessenek az utolsó pénteki órára. Sam gyorsan bezárta a szekrényét, és a tömegben keresztül elverekedte magát Joeyhoz, aki közben már elérte a gimnázium kapuját.

– Mi van, haver? Nem mész be az órára?

– Pár sráccal együtt kihagyjuk.

– Lógni akarsz?

Joey megvető hangot hallatott.

– Nem nagy ügy. Hamar behozom az anyagot. Jössz te is?

Joey egy jó fejfel magasabb volt Samnél, és már pelyhedzett a bajsza.

– Nem lehet, haver. Tesztet írunk. Az öreg Pearson megöl, ha nem leszek ott.

– Mondd azt neki, hogy rosszul érzed magad!

Sam a fejét rázta.

– Nem hinné el. Két perce látott a könyvtárban.

– És?

– Ha nem írom meg a tesztet, felhívja anyámat. A két utolsó dogát már elbaltáztam.

Annyira valójában nem volt nagy a baj, de Sam jegyei kétségtelenül romlottak. Egy ideje valahogy nem tudott összpontosítani, és úgy általában is elment a kedve a tanulástól. Azt is tudta, miért. Joey volt az oka, a legjobb barátja. Aki most úgy nézett rá, mintha egyszeriben még egy feje nőtt volna a nyakán. Aztán megfordult és a kapuhoz indult.

– Csinálunk valamit sulis után? – kérdezte Sam, de Joey csak megrántotta a vállát. – Négyig Emilyre kell vigyáznom, de utána kosarazhatnánk – tette hozzá Sam sietve.

Édesanyja még a beköltözésük hetében felszereltetett a kertben egy kosárlabdahálót. Sam tavaly nyár óta szinte állandóan együtt volt Joeyval. Kosaraztak, görkorcsolyáztak vagy videofilmeket néztek.

Egy hónapja azonban Joey mindig valamilyen elfoglaltságra hivatkozott, amikor Sam közös programot javasolt neki. Ha otthon hívta fel a barátját, a háttérből más fiúk hangját hallotta, és az egyiküket kétszer is felismerte. Cody Hulleré volt, aki fülbevalót meg orrkarikát viselt, és majdnem teljesen kopaszra borotvált feje tetején narancsszínűre festette tuskére vágott haját. Sam fel nem foghatta, mit talál Joey abban a Codyban.

– A srácokkal a főutcán akarunk lógni – közölte Joey.

A srácokkal? Vajon ez Codyt is jelenti? Sam megrántotta a vállát.

– Az is jó.

– Mennem kell – mondta Joey. – Később majd ütközünk, oké?

– Igen – felelte Sam, és lassan bement az osztályába.

Érezte, hogy valami megváltozott, de nem tudta megfogalmazni, miben áll ez a változás. Joey ugyanúgy festett, mint eddig, ugyanúgy járt, ugyanúgy beszélt, mégsem volt ugyanaz, aki korábban. És egyszeriben úgy viselkedett, mint aki már nem akarja régi barátjára vesztegetni az idejét.

3. FEJEZET

– Nem.

– Ennyi? Egyszerűen csak nem? – Luke Tucker letette a kávéját, amelyet Kate éppen kihozott neki. – A városnak új rendőrfőnökre van szüksége, Jon. Pat Willard az utóbbi években lezüllesztette a kapitányságot. Tétlenül akarod nézni, hogy szeptemberben az egyik alkalmatlan pártfogoltja lép majd a helyébe?

Jon éppen egy Denver-szendvicset evett, Kate kávézójának egyik specialitását. Most legidősebb fivérére emelte a tekintetét.

– Tudod, hogy egyszer már kiléptem a rendőrségtől. Életemnek azt a szakaszát örökre lezártam.

– Örökre? Nem túlzás ez egy kicsit?

– Szerintem nem.

– Fel kellene végre hagynod ezzel, öregem.

Jon a tányérjára meredt. Egyszeriben elment az étvágya, pedig ma is örömmel várta a Luke-kal és Seth-tel közös reggelit. Mióta visszatért Misty Riverbe, minden szerdán reggel ebben a kávézóban találkozott a fivéréivel. Mindketten hiányoztak neki azokban az években, amelyeket a szülővárosuktól távol töltött. Seth ma egy megrendelés miatt nem jöhetett el, ezért ültek csak ketten az asztalnál.

Jon lerakta az evőeszközét, és a kávécsészéjéért nyúlt.

– Nincs szükségem pszichológiai tanácsra. Magam is tudom, hogy bánjak a gyerekemmel – mondta.

– Ha a lányodról beszélsz, eszemben sincs, hogy tanácsot adjak neked. Ha viszont Nickre gondolsz...

Nos, az már egészen más történet.

– És ahhoz a történethez neked semmi közöd.

Luke szemében fájdalom villant meg, mielőtt újra a tojásrántottája maradékának szentelte magát. Jon határozott mozdulattal letette a csészéjét.

– Figyelj, nagyra értékelem az aggodásodat, de azzal, ami a fiammal történt, nekem kell együtt élnem!

– Fel kell hagynod azzal, hogy magadat okolod érte.

– A fenébe is, éppen hogy azt teszem! – Több vendég is felkapta a fejét, mert Jon felemelte a hangját.

– Mindent egybevetve sajnós az az igazság, hogy a családom nem számíthatott rám. Colleennak egyedül kellett boldogulnia egy lázadó kamasszal. Miután észrevettem, hogy gondok vannak vele, ott kellett volna hagynom a kábítószer-ellenes ügyosztályt, de én maradtam. Túlságosan is élveztem, hogy ajtókat rúghatok be és gengsztereket kapcsolhatok le. Szükségem volt az adrenalinlöketre.

Jon csüggedten ingatta a fejét. Cserbenhagytalak, Nicky, gondolta.

– Még egy kávé, fiúk? – tartott eléjük egy gőzölgő kannát Kate, a kávézó tulajdonosa.

Jon csak szótlánul megrázta a fejét. Túlságosan lefoglalták a gondolatai.

– Igen, kérek – mondta Luke, és odatartotta a csészéjét.

– Te miért nem nőültél újra? – kérdezte tőle váratlanul Jon.

Luke kitért a pillantása elől.

– Nem találtam meg másodszor is az igazit – felelte.

Ginny Keagan az volt a számára. Valamikor régen. Még akkor házasodtak össze Luke-kal, amikor mind a ketten főiskolára jártak. Nyolc év múlva pedig elváltak. Három fivér, három válás. Nem jó statisztika.

– Jól van – mondta Jon. – Nem bombázlak kérdésekkel, ha te se engem.

– Ez nem ugyanaz. Én nem vesztettem el a fiam, és nem okolhatom érte a foglalkozásomat.

– A te munkád egészen más – felelte Jon harapósan.

– Azt hiszed talán, hogy egy védőügyvédnek soha nem kell túlóráznia? Tudod, ha lett volna fiam, talán ő is fellázadt volna az ellen, amit képviselek.

Jon bólintott. A tinédzserek hajlamosak arra, hogy lázadjanak a szüleik és a társadalom ellen. Ez alól ők sem voltak kivételek a fivéreivel.

– Átkozottul jó rendőr voltál, Jon – folytatta Luke. – Az egyik legjobb, ahogy hallottam. És újra az lehetsz.

Jon megitta a kávéját, elővett a zsebéből néhány dollárt, és az asztalra dobta.

– De nem leszek. A következő harminc évben asztalosként fogok dolgozni – mondta.

Száját keskeny vonallá préselte, és Luke-nak el kellett fojtania egy mosolyt. Jól tudta, milyen az öccse arca, amikor dühös.

Jon felkelt a székéről.

– Akkor jövő szerdán ugyanitt?

– Persze, mint mindig.

Jon megszorította Luke vállát.

– Vigyázz magadra, tesó! – mondta.

Odakint a napon mélyen belélegezte a meleg reggeli levegőt. Jó, hogy megint Misty Riverben él. Igaz, hová máshová mehetett volna?

Rianne még egyszer megpróbálta beindítani a Toyotáját. A motor azonban most sem ugrott be. Na persze, mikor máskor hagyná cserben a kocsija, ha nem akkor, amikor először kell dolgoznia a héten? Az asszony nagyot sóhajtott. Sopánkodással semmire sem megy, attól nem javul meg az autója. Hála az égnek, Sam már elment biciklivel, különben még ő is elkésne az iskolából!

– Mi van a kocsival, mami?

Emily nem volt olyan szerencsés, mint Sam. Szerdán, csütörtökön és pénteken, amikor Rianne a Chinook Általános Iskolában adott órákat és a könyvtárban is kiségtett, mindig együtt mentek be az iskolába.

– Valószínűleg megadta magát az akkumulátor.

– Újat kell vened?

– Igen, de ahhoz előbb el kell jutnom egy szervizbe vagy egy autóalkatrész-boltba – felelte az asszony, és kiszállt.

Emily követte.

– Mehetek biciklivel, mami? Nem szeretnék elkésni.

Rianne megnézte az óráját. Húsz perc múlva kilenc, vagyis negyedórájuk van az első becsöngetésig. Ha alaposan kilépnek, talán még időben odaérnek.

– Vedd ki a táskánkat a kocsiból, Em! Gyalog megyünk.

– Akkor biztosan elkésünk, mami.

– Felhívom Mrs. Sheent, és elmondom neki, hogy jártunk.

Cleo Sheen, az iskolatitkár pedig majd szól az igazgatónőnek és Emily osztályfőnökének.

A kislány megrángatta az édesanyja ruhájának ujját.

– Mami – suttogta.

– Igen? – kérdezte az asszony szórakozottan.

Tudta, hogy tizenhárom éves autója helyett újat kellene vásárolnia, csak azt nem tudta, honnan vegye rá a pénzt.

– Valami gond van? – hallott meg hirtelen egy kellemes, mély férfihangot.

A Toyota vezetőoldali ajtaja mellett, kezét hanyagul a farzsebébe süllyesztve, Jon állt. Fekete farmerjában és fehér pólójában hihetetlenül jól festett. Mióta nézhetett már minket? – futott át Rianne fején a kérdés.

– Jó reggelt! – üdvözölte a férfit.

– Hallottam, hogy nem ugrik be a kocsid. Az akku lesz az oka – mondta Jon, aztán állával az első ülésre bökött. – Hozzátok a táskátokat! Beviszlek titeket az iskolába.

Ez nem kijelentés volt, hanem utasítás. A rendőrök parancsokat osztogatnak, hogy fenntartsák a rendet. Rianne tisztában volt ezzel, csakhogy ő nem bűnöző, hanem egy asszony, akit a férje rendszeresen megalázott és bántalmazott. És akinek végre sikerült a saját lábára állnia.

Éppen tiltakozni akart, de elkésett. Jon már beült fekete kisteherautójába.

– Vele megyünk, mami? – kérdezte Emily bizonytalanul.

– Igen. Mr. Tucker a szomszédunk. Nem lesz semmi baj, és így legalább nem késünk el – felelte az asszony, aztán kézen fogta a lányát, és odasietett Jon kocsjához.

A férfi áthajolt az anyósülésen, és kinyitotta a jobb oldali ajtót.

– Add ide a táskád, pintyőke!

Emily szép arcán szégyenlős mosoly jelent meg, és Rianne minden fenntartásáról megfeledkezett. Szívét csodás melegség járta át. Jon Tucker, aki soha nem volt a szavak embere, mosolyt varázsolt a lánya arcára. Kincset érő mosolyt, mert ritkaságszámba ment.

Emily felmászott a magas ülésre, s miközben Jon becsatolta a kislányt, Rianne is beült melléjük. Most már bánta, hogy reggel nem nadrágot vett fel, vagy legalább hosszú és bő szoknyát. Ma azonban egy szűk, fekete szoknya mellett döntött, amely egy tenyérnyivel a térde fölött végződött.

Csöndben tették meg a rövid utat az iskoláig. Jon leparkolt a bejárat közelében, Rianne és Emily pedig kiszállt. A kislány sietve elköszönt a mamájától, aztán odaszaladt egy csapat lányhoz, akik az iskola udvarán ugróköteleztek.

Jon megkerülte a motorházat.

– Van egy perced?

– Igen, de valóban csak annyi.

– Meddig dolgozol?

– Majd megkérem az egyik kolléganőmet, hogy vigyen haza.

– Hánykor?

Még egy férfi, aki azt képzelem, hogy mindent neki kell kézben tartania! Ő nem olyan, Rianne, mint a férjed volt, mondta egy belső hang. Honnan tudod? – kérdezett vissza az asszony, ám aztán nem törődött tovább az okoskodó hanggal.

– Háromig dolgozom, de négy óra előtt soha nem jövök ki.

– A lányod addig veled marad?

– Igen.

– Jól van. Akkor négyre itt leszek – jelentette ki Jon, és a vezetőüléshez indult.

Rianne követte.

– Semmi szükség rá. Egyedül is hazajutunk – mondta.

A férfi közelebb lépett hozzá.

– Tudom, de szívesen eljönnék érted. Rendben?

Az asszonynak egy pillanatra elakadt a szava.

– Hát jó – felelte végül.

Jon tekintete olyan volt, amilyennek Rianne eddig még nem látta. Szinte már gyengéd. Az asszony gyorsan megfordult és besietett az iskolába.

Az idő olyan vánszorogva telt, mintha valaki leragasztotta volna az óra mutatóit. Tizenegy óra körül Rianne felhívta a szervizt, hogy öt óra tájban jöjjön ki egy szerelő a házához, és cserélje ki a kocsjának akkumulátorát. Tudta, hogy kiszállással magasabb lesz az ár, de nem volt más választása.

Délután egy óra után pár perccel telefonáltak a szervizből, és közölték vele, hogy megoldódott az akkumulátorral kapcsolatos gondja. Nem az ő emberük cserélte ki, hanem a szomszédja.

Rianne-nek nem kellett megkérdeznie, ki volt az a szomszéd. A nap hátralévő részében csak úgy forrt benne a méreg. Háromnegyed négykor kinézett az ablakon, ahonnan az iskola bejáratát és az egész utcát beláthatta. Jon öt perccel négy előtt érkezett, és ugyanott parkolt le, ahol reggel.

Miután kiszállt, hanyagul a kocsjának dőlt. Ahogy ott állt, maga volt a megtestesült férfiasság. Magas, izmos és hihetetlenül szexi. Az asszony gyomrát izgatott melegség öntötte el.

Szedd össze magad, Rianne! – gondolta. Semmi szükség az életedben egy férfira. Főleg nem egy olyan férfira, aki megszokta, hogy parancsokat osztogat. De Jon rendes ember, akit te sohasem felejtettél el... Csakhogy időközben megváltozott.

Az asszony nem tudta, tetszik-e neki ez a változás. A testét azonban ez szerencsétlen módon nem érdekelte. Miközben még gyorsan üzenetet gépelt az egyik kolléganőjének, az izgatottságtól nedves lett a tenyere. Végül kikapcsolta a számítógépét, és az íróasztalon hagyta a kinyomtatott sorokat.

- Kész vagyok! – kiáltott oda Emilynek, aki az egyik íróasztalnál a házi feladatát készítette.
- A szomszédunkkal megyünk vissza? – kérdezte a kislány, miközben gyorsan eltette a tollát.
- A szomszédunknak neve is van, Em. Mr. Tuckernek hívják – felelte Rianne.

Megvárta, hogy a lánya elpakoljon az iskolatáskájába, aztán együtt hagyták el a könyvtárt. Amint kiléptek az iskolából, Jon odasietett hozzájuk.

– Helló! – köszönt, aztán levette a napszemüvegét, és a nadrágzsebébe dugta. Kinyitotta a kisteherautó ajtaját, és elvette Emily iskolatáskáját. – Szia, pintyőke! Milyen napod volt?

– Jó.

– Egyik fiú sem próbált megpusztilni?

Emily elnevette magát.

– Nem, dehogy. Hogy jut az eszébe ilyesmi?

– Egy ilyen szép kislánynál, amilyen te vagy, minden eshetőséggel számolni kell – felelte a férfi, aztán elvette Rianne táskáját, és az ülés mögé tette. – Nem szeretném, ha megszöknél egy jöttment semmirekellővel, és feleségül mennél hozzá.

Emily a szája elé kapta a kezét.

– De Mr. Tucker! – mondta, a szeme azonban csak úgy csillogott.

Jaj, Jon! – gondolta Rianne hálásan. Ha tudnád, milyen sokat jelent nekem, hogy ilyen kedves vagy a lányomhoz!

A férfi még csak nyolc órája ismerte Emilyt, de máris sikerült megnevetetnie a csendes, félénk kislányt, aki egyébként tartott a férfiaktól. Az apja, Duane ezt jó időre elintézte. „Még mindig nem tudsz olvasni, Emily Rose? És számolni sem? Jóságos ég, hogy neked milyen nehéz a felfogásod!”

Rianne megborzongott. Miért nem hagyta el már évekkorábban a férjét? Mert féltél, felelte meg a saját kérdését. Igen, féltél, hogy a bíróság az apjuknak ítélné a gyerekeidet. Akkor is össze kellett volna szedned a bátorságod, hogy megtedd azt a lépést. Em és Sam érdekében...

Jon megfogta az asszony könyökét.

– Rianne?

– Köszönöm, de egyedül is be tudok szállni.

Mind beültek a kisteherautó vezetőfülkéjébe, becsatolták magukat, és ugyanúgy néma csöndben tették meg az utat, mint reggel idefelé.

– Viszlát, Mr. Tucker! – köszönt el Emily mosolyogva, miután a férfi kitette a házuk előtt.

– Szia, pintyőke!

Rianne odalépett Jonhoz.

– Bill Martins a szervizből elmondta, hogy új akkumulátort tettél a kocsimba. Köszönöm. Azt is, hogy elvittél és hazahoztál minket.

– Azért vagy ilyen elutasító, mert megjavítottam az autódat?

– Nem. – Az asszony nem akart a múltjáról beszélni. – Csak hosszú volt a nap, ez minden.

Rianne csekket vett elő a táskájából, és elkezdte kiállítani a motorháztetőn.

– Te meg mit csinálsz?

– Fizetek. Kiadásod volt, és időt is áldoztál ránk – mondta az asszony.

A szíve nagyot dobbant, amikor Jon kivette a kezéből a tollat.

– Felejtsd el! Nem pénzért csináltam. Akku meg volt a garázsomban.

Rianne lassan a férfi felé fordult.

– A szerelésért akkor is tartozom neked – mondta, és visszavette a tollát. – Szóval mennyi?

– Kétszáz dollár. Ha ingyen nem kell a segítség, akkor ennyi az ára.

Az asszony a kocsiját nézegette. Régi volt, még Sam születésének az évében vette. Ma már csupa rozsdá, és szinte annyit sem ér, amennyit Jon az akkumulátor beszereléséért kér.

– Jól van, kétszáz dollár – mondta Rianne dacosan.

Sejtelve sem volt, honnan vesz majd ennyi pénzt, de valahogy fel fogja hajtani. Megmutatja Jon Tuckernek, hogy tud gondoskodni magáról. Kiállította a csekket, és átnyújtotta a férfinak, aki rá sem pillantott, csak zsebre tette. Aztán két ujja közé fogta az asszony állát, és a szemébe nézett.

– Nőnek lenni nem hiba, Rianne – mondta. – Gondolj erre, ha legközelebb segíteni akar neked egy férfi.

Nagyon közel álltak egymáshoz. Jon tekintete vágyakat, kívánságokat, álmokat ébresztett az asszony szívében. Az ajka szétnyílt egy kicsit, mintha mondani akart volna valamit, de a férfi már megfordult, beült a kocsijába, felbőgötte a motort, és csikorgó gumikkal kilőtt.

Rianne földbe gyökerezett lábbal állt ott, és csak akkor ment be a házába, amikor megint csönd honolt a kis utcában.